

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronant (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Una societat alterada

La crispació social està arribant a uns nivells que haurien de preocupar. Encara més quan l'alteració es fonamenta en fets objectius que l'agreugen cada dia. L'esquema que justifica la preocupació és ben senzill. La crisi ha fets estralls en el teixit productiu i social. Cada dia es destrueixen més llocs de treball i les teories que anuncien un canvi de tendència no acaben de convèncer ningú. El problema queda ben delimitat. Les solucions, però, no són tan fàcils. Qui hauria de definir-les i aplicar-les no se'n surt. Encara més, cada vegada més gent considera que la política no pot resoldre els greus problemes socials que patim perquè, senzillament, en forma part. Més encara, en les enquestes del Centre d'Investigacions Sociològiques, tot just darrere "la situació econòmica" i "l'atur" se situen, en tercera posició ascendent, "els polítics". Si "la política" –la política convencional, almenys– no pot resoldre els problemes socials que la justifiquen, qui ho farà?

La resposta s'ha d'analitzar territorialment. Perquè cada situació és diferent. Al País Valencià, l'hegemonia absoluta del Partit Popular al llarg de les darreres dues dècades encara hi permet un marge per al joc polític convencional. El PSOE, Compromís i Esquerra Unida poden intentar substituir-lo, gràcies a aquest acord, en la majoria de les institucions. El risc –el perill– és que també molts electors consideren que l'alternativa a la fallida del PP es diu Unión Progreso y Democracia. Una opció que allargaria encara més l'agonia dels populars i que els radicalitzaria en les posicions més espanyolistes. A Catalunya la política convencional també té marge. Les enquestes assenyalen una tendència al retrocés de les dues grans forces polítiques del país –CiU i PSC– i donen cada dia més ales a Esquerra i a dues opcions encara petites però emergents: Ciutadans i la CUP. L'extrema fragmentació parlamentària, però, determina futurs molt més complicats, governances molt més precàries.

Pel que fa a Espanya, les convulsions poden desembocar en situacions molt més incertes. El Partit Popular, als ulls de molts votants, no ha sabut substituir amb solvència el desastre de José Luis Rodríguez Zapatero. Al mateix temps, el PSOE que lidera Alfredo Pérez Rubalcaba no és capaç de convertir-se en l'alternativa fiable. Els dos grans partits perden espai i Unión Progreso y Democracia i Izquierda Unida en guanyen. El partit que lidera Rosa Díez és una opció diferent, no cal dir-ho. Tan diferent com temible. En una situació econòmica que cada dia és més dramàtica les incapacitats cròniques de populars i socialistes obren la porta a la incertesa extrema. I al populisme autoritari.

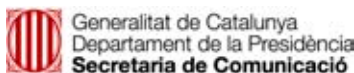
Als nostres lectors

El fenomen de la CUP

La Candidatura d'Unitat Popular ha estat una opció política que ha anat creixent a poc a poc i en silenci al llarg d'una dècada. Ha arrelat fortament a Catalunya en alguns municipis i finalment en les darreres eleccions al Parlament va aconseguir un gran resultat i tres escons. Molts se'n van sorprendre. Però, què és la CUP? Àlex Milian i Gemma Aguilera n'analitzen el sistema d'organització, els principis ideològics, la força territorial i l'estratègia política. Ahlora que comparen els resultats que ha obtingut al Parlament amb les municipals. Paradoxalment, el fenomen polític que més ha sorprès en aquestes darreres eleccions encara és una força desconeguda. Els reportatges que presenten als lectors n'aclareixen totes les incògnites.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.